

ontkreukelen

door judith vanistendael

Lieve bevolking, ik ken u niet, maar ik spreek tot u. Dat werd mij gevraagd.

Ik weet niet hoe u zich voelt
maar ik voel mij net verkreukeld zijdepapier in een
schoendoos.
Zijdepapier beschermt de schoenen toch erg goed, zegt
een vriendin.
Ook al scheurt het snel.

Verkreukeld sta ik op uit bed,
verkreukeld drink ik de ochtendkoffie.
Verkreukeld begin ik te tekenen. Want dat is wat ik doe.
Ik ben geen dokter, ik ben geen verpleegster, ik haal
geen vuilnis op, ik vul geen rekken, ik verzorg geen
oudere mensen, ik houd geen school draaiende.
Ik kan niet zo heel veel.
Ik kan één dingetje: ik maak verhalen en ik teken.
Deze dagen een sprookje over een bibliotheekwalvis en
een postbode.

**Langzaam, tijdens het tekenen, strijk ik mijn kreukels glad.
Terwijl ik met waterverf en kleurpotlood de oceaan teken,
een postbode die in een klein bootje over die oceaan vaart,
een bibliotheekwalvis,
meeuwen en wolken...**

**De walvisbibliotheek heeft in haar buik alle boeken over de
onderwaterwereld.**

De walvis weet heel veel en tegelijkertijd heel weinig.

Op een dag ontmoet ze de postbode op zee.

En ze wordt op hem verliefd.

Deze tekening is voor u.

Ik hoop dat het u, beste bevolking, ook wat ontkreukelt.

Het zou mooi zijn.

